

เพ็ญบาย

บทที่ 54

ความเอื้อเอ็นดูที่ชนะชนมีต่อพิรดา เป็นที่สังเกตในหมู่พนักงานหญิงจนกระทั่งมีการพูดถึง ฉัตรแก้วบังเอิญได้ยินด้วยความแปลกใจ เธอคงเป็นคนสุดท้ายที่ได้รู้ว่า “พี่ชาย” มีความรู้สึกที่เป็นพิเศษต่อเพื่อนสาวซึ่งเป็นเหมือนญาติสนิทของเธอ

หากว่าชนะชนมีใจให้พิรดาจริงก็เป็นเรื่องที่น่ายินดี เธอเพียงแต่เป็นห่วงบุษราคัม หญิงสาวผู้นั้นมักจะมีสีหน้าขริม ประกายตา แคร่งเครียด บ่อยครั้งที่สีหน้าและสายตาเช่นนั้นเผลอจับมองฉัตรแก้ว แล้วก็กลบเกลื่อนด้วยยิ้มอ่อน

และก็ไม่ใช่ครั้งเดียว ที่ฉัตรแก้วเห็นบุษราคัมหันหน้าเข้ากระซิบบกเกี่ยวกับชนะชนอย่างเครียดขริมจริงจัง ครั้นพอถูกสอดแทรกก็แยกห่างจากกันด้วยท่าทีที่ชวนให้แปลกใจ

หญิงสาวสงสัยเหลือเกินว่าหากชนะชนมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับบุษราคัมแล้วยังจะต้องลึงเลอะไรอีกในเมื่อชายหนุ่มก็ได้ตัดอัญชกาแล้วอย่างไม่ไยดี แล้วเหตุใดชนะชนยังจะมามีท่าทีกับพิรดาจนเป็นที่กล่าวขานกันไปทั้งสำนักงาน

เธอต้องมองพิรดาด้วยความแปลกใจ แม้ในระยะหลังนี้พิรดาจะพัฒนารูปลักษณะขึ้นจากเดิมมากมาย แต่ก็ไม่ใช่แบบที่ผู้ชายเจียบคมอย่างชนะชนจะมาจนมุมได้เลย

พนักงานหญิงที่สนิทสนมกันมักจะถามหยอกเย้า

“วันนี้น้องตาแต่งตัวสวยจริง มีนัดพิเศษหรือเปล่านั้น คุณพี่จะพาไปไหน บอกให้รู้หน่อยสิคะ.....”

“แหม พูดอย่างนี้แปลว่าวันอื่นหนูตาแต่งตัวไม่สวยงั้นซิ”

สาวน้อยติดใจด้วยอาการเจือแจ่งอน แต่ว่าประกายตาแพรวพราว

อีกฝ่ายรีบเอาใจ “สวยทุกวันค่ะ แต่ว่าวันนี้สวยเป็นพิเศษ”

“พี่นะบอกว่าจะพาไปทานข้าว.....”

“ไปกินสองคนหรือว่าคุณแก้วจะตามไปเป็นกอดขอดด้วยคะ”

ฉัตรแก้วไม่อยากเชื่อว่านิยายรักของคนทั้งสองกำลังเกิดขึ้นจริงๆ ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เพียงนี้ หรือว่าความยากลำบากของชีวิตในป่าได้ทำให้ชนะชนเปลี่ยนแปลงไป.....

แล้วยังสายตาที่เขาเผลอมองเธอครั้งแล้วครั้งเล่า มันมีความหมายอย่างไรกันแน่ สายตาที่คล้ายผู้ชายมองผู้หญิงที่เขาปรารถนา สายตาที่ชนะชนจะกลบเกลื่อนในทันทีที่เธอหันไปเห็น

เธอไม่เคยเห็นชนะชนมองพิรดาแบบนั้น ไม่เคยเห็นจับตามองอย่างหลงใหล ไม่มีท่าทีที่ผู้ชายจะเผลอมิต่อผู้หญิงที่เขามีใจให้...!

พิรดาย้ายกลับไปอยู่บ้าน ฉัตรแก้วไม่ได้แทรกอยู่ในระหว่าง “คู่รัก” ทั้งสองอีกต่อไป ได้แต่รับรู้จากคำบอกเล่าของญาติสาวถึงมีอาหารค่ำแสนหวานด้วยความรู้สึกเหงาหงอย บอกตัวเองว่าถ้าเขารักกัน เธอก็ไม่ควรจะเกาะติดสอดแทรกอยู่ด้วยอีกต่อไป

ยุทธาน่าห่วงหายไประหว่างที่การงานที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ความขัดแย้งไม่ว่าจะเป็นเรื่องซัซซัยและปองพล กับเรื่องฉัตรแก้วกลายเป็นน้องน้อยที่หายใจเป็นชนะชน คล้ายเป็นปรากฏการณ์ความสัมพันธ์ที่เคยมีมา ฉัตรแก้วได้ยินว่ายุทธาน่าได้ใกล้ชิดผู้หญิงที่น่าสนใจหลายคน ดังนั้นยามใดที่คิดจะโทรศัพท์หาชายหนุ่ม เธอก็เปลี่ยนใจทุกครั้ง

หญิงสาวต้องแปลกใจที่อยู่ๆ ชายหนุ่มก็มาหาที่บ้าน

“เมื่อวานนี้พี่พบคุณชนะชนที่บ้านหน้าพรรณ” ท่าทีของเขาเจือความระแวงสงสัย “พวกเขาเข้ากันกลมเกลียวกลายเป็นญาติสนิทกันไปแล้ว”

ฉัตรแก้วแปลกใจ ยังจำได้ถึงท่าทีคล้ายศัตรูคู่แค้นเมื่อต่างฝ่ายต่างก็ปกป้องช่วงชิงผลประโยชน์ฝ่ายตน ชนะชนเคยพยายามจะเรียกร้องสิทธิที่คิดว่าน่าจะมี แล้วยังขัดขวางครอบครัวทนายความที่นำผลประโยชน์จากกองมรดกไปใช้ ในครั้งนั้นฉัตรแก้วซึ่งเป็นคนกลางถึงกับน้ำตาตกเพราะทั้งสองต่างก็โกรธเคืองขัดอกขัดใจที่เธอไม่ยอมเชื่อฟังทำตามความต้องการ จนเธอต้องพามารดาหนีไปอยู่ที่ภูเก็ต

“แล้วดีหรือเปล่านั้น” เธอไม่รู้จะพูดอะไรมากไปกว่านั้น

“ก็ที่อยู่หอกร จริงใหม่...ถ้ามันเป็นความจริงใจ ไม่ใช่เสแสร้ง”

“พีณะเปลี่ยนไปมากตั้งแต่ออกมาจากป่า เขาอาจจะชอบหนูดาจริงๆ จนยอมอ่อนน้อมเข้าหาหน้าพรรณกับนายศกก็ได้”

“หน้าพรรณกับนายศกเปลี่ยนไปด้วย” ชายหนุ่มหัวเราะขำๆ

“ทุกคนต้องรักลูกเป็นธรรมดา ยิ่งหนูดาเป็นลูกสาวคนเดียวด้วย”

“แล้วชนะชนก็เป็นคนที่กำลังจะได้ทรัพย์สินส่วนหนึ่งคืนไปจากแก้ว หากว่าแก้วไม่เปลี่ยนใจที่จะโอนคืนให้...!”

“แก้วไม่เปลี่ยนใจหรอกค่ะ แก้วจะโอนทุกอย่างที่สมควรกลับไปให้พีณะกับพีชช” น้ำเสียงพูดต่ออ่อนลง “ถึงแม้ว่าจะยังหาตัวพีชชไม่พบ เขาก็ยังมีเมียและลูกที่กำลังจะเกิดมา”

“ช่างมีน้ำใจงามจริงๆ” ชายหนุ่มแก้งว่า

“พียุทธไม่พอใจอะไรหรือคะ”

“พีจะไม่พอใจอะไรทำไม ทุกอย่างไม่เกี่ยวกับพี” น้ำเสียงของเขายังเยาะหยันอยู่เช่นเดิม

หญิงสาวรำพึงเสียงอ่อน

“เมื่อไหร่นายศกจะถอนฟ้องพีชชกับพีป้องเสียทีก็ไม่รู้”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม การถอนฟ้องชัชชัยและปองพลเป็นลมหายใจเข้าออกที่พบกันครั้งใดเธอก็พูดถึง แล้วถกเถียงจนหมางใจกัน “ถ้าแก้วอยากให้ออนฟ้อง ทำไมไม่พูดกับพีณะ พี่ว่ามันคงง่ายกว่าเพราะว่าเดี๋ยวนี้พีณะกับหน้าพรรณนายศกพูดอะไรตามกันแล้วนี่”

หญิงสาวรู้ดีว่าคนสุดท้ายที่จะเห็นด้วยกับการถอนฟ้องชัชชัยก็คือชนะชน

“ถ้าชัชชัยกับปองพลไม่ผิดจริงละก็ ทำไมถึงไม่ยอมมอบตัวล่ะ”

เสียงถามเยาะหยัน ฉัตรแก้วได้ยินคำพูดนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจากทุกคน จนเธอเกิดความลังเลกับความคิดที่ว่าชายหนุ่มทั้งสองเป็นผู้บริสุทธิ์

เธอเองก็สงสัยเหมือนกันว่าหากปองพลไม่ผิด เหตุไฉนจึงไม่ยอมมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือว่าเขาจำนนด้วยหลักฐานอื่นๆ ที่เธอไม่รู้เพราะคนอื่นๆ ปิดบังไว้แล้วเลยต้องหนีต่อไป ทั้งยังไม่มีการเรียกร้องขอเงินค่าไถ่ตัวชัชชัยอย่างที่เธอคาดว่าจะมี หรือว่าเขาสองคนเป็นคนร้ายจริงๆ.....

ฉัตรแก้วพบว่าการกลับมาของชนะชน ไม่ได้ทำให้เธออบอุ่นใจอย่างที่คาดหวัง ช่องว่างที่ขาดหายไปไม่ได้ถูกเติม กลับจะยิ่งกว้างกว่าเดิมซ้ำ เธอมาทำงานสม่ำเสมอหวังจะได้ใกล้ชิดพบเห็น แต่ว่าพี่ชายกลับคล้ายอยู่คนละโลกทั้งๆ ที่มองเห็นกันอยู่ในสายตาเสมอ สีหน้าเขาเครียดขรึมกับภารกิจที่ล้นหลาม หากเมื่อใดเขาเข้ามาพูดคุยด้วยก็คล้ายกับว่าพินิจที่หนึ่งทำงานอยู่กับเธอ จะเป็นเป้าประสงค์มากกว่าอย่างอื่น

แต่วันนี้อยู่ๆ ชายหนุ่มก็ถามเธอว่า

“เมื่อวานคุยอะไรกับยุทธนา”

“คะ... ก็คุยกันเรื่องทั่วๆ ไปอย่างที่เคยนั่นแหละคะ”

“เห็นอยู่จนตึกคืน”

“เอ๊ะ พีณะเห็นได้ยังไง”

“พีแวะไป เห็นรถยุทธนาจอดอยู่”

“แล้วทำไมพีณะไม่เข้าบ้านล่ะคะ”

“ไม่ยากเข้าไปเป็นก้างขวางคอใคร” ชายหนุ่มหัวเราะเครียดๆ

“ก้างเก็งอะไรกัน”

ญาติสาวแทรกด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า “ระวังให้ตีนะแก้ว... หนูดาได้ยินว่าตอนนี้พียุทธสนิทสนมกับสาวสวยลูกสาว ส.ส.พรรคเดียวกับนายของพียุทธ ถ้าไม่รั้งไว้ให้ตีละก็มีหวัง.....”

“ถ้าพียุทธได้ดีมีสุขแก้วก็ยินดีด้วย พียุทธเฝ้านเรื่องการเมืองอยู่แล้ว ดีแล้วหากเขาได้แต่งงานกับคนที่คุยเรื่องเดียวกันรู้เรื่อง”

พินิจหัวเราะเสียงใส สีหน้าเปล่งปลั่งอย่างคนที่มีความรักเบ่งบานในหัวใจ ฉัตรแก้วมองชนะชน สีหน้าเจือยิ้มเครียดๆ ดุตันทำให้เธอแปลกใจ.....

โทรศัพท์จากเสกสิทธิ์ทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนประตูแห่งสี่สนได้เปิดออกอีกครั้ง หนูมใหญ่คนดังแพรวพราวด้วยเสน่ห์ การที่มี

อายุมากกว่าเธอมากมายไม่เคยจะทิ้งช่องว่างให้ชัดเจน วยสี่สิบปีไม่ได้ทำให้เขาต้อยไปกว่าหนุ่มน้อยทั้งหลาย ประสบการณ์ ความร่ำรวย อำนาจ และความเชื่อมั่นในตนเองทำให้เขาล้ำหน้าคนอื่นๆ จนเทียบกันไม่ได้

เขามาพาฉัตรแก้วไปทานอาหาร ฟังเพลง เดินรำ ปรนเปรอ ด้วยกิริยาอาการที่คล้ายเธอเป็นคนสำคัญที่พิเศษยิ่งเพียงคนเดียว เขาไม่ได้เอ่ยถึงสริน ฉัตรแก้วเองก็ไม่กล้าไถ่ถาม..แม้ว่าความสนิทสนมซิดใกล้ให้ทำให้ทางกันของหนุ่มใหญ่และสรินยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำ จนเธอแทบจะถ่ายทอดออกมาเป็นภาพยนตร์ได้โดยไม่ขาดตกบกพร่อง

ในยามที่มีโอกาส ใบหน้าของหนุ่มใหญ่ก้มลงมาหาด้วยอาการเคลียดล่อ ฉัตรแก้วยังทำใจไม่ได้ จึงถอยห่าง เสกสิทธิ์เคยเป็นฝ่ายทิ้งเธอ ดังนั้นจึงไม่กล้ารวบรวมหัดหาญ “เรื่องของเราจะว่ายังไง” เสียงทวงถามอดอ้อน ประกายตาแพรวพรายหยอกเย้า เขาไล่ปลายนิ้วกับล่อแค้น

“เรื่องของเราอะไรคะ”

“เมื่อไหร่จะยอมให้ผมจัดพานขันหมากสักที”

หญิงสาวได้แต่หัวเราะ ในยามที่หัวใจว่างเปล่า เธอเคยคิดว่า จะแต่งงานกับใครก็ได้ที่มีความเหมาะสม ดูเหมือนเสกสิทธิ์จะมียิ่งกว่าความเหมาะสม เขาเป็นคนที่ผู้หญิงทั้งหลายปรารถนาจะแต่งงานด้วย แต่ว่าในครั้งนี่ฉัตรแก้วได้แต่ล้งเล

เธอไม่เคยเคลิบเคลิ้มกับอ้อมแขนของเสกสิทธิ์ กลับโยยหาใครอีกคนที่ไม่รู้ว่าเป็นคนดีหรือว่าผู้ร้าย ปานนี้จะเป็นตายร้ายดีอย่างไร ระหกระเหินยากลำบากอยู่ ณ แห่งไหนหน.....

สีหน้าของชนะชนเครียดขริม ประกายตาก้าวระดังทำให้ฉัตรแก้วเป็นกังวล แต่จะถามออกมาก็ไม่กล้า ได้แต่ถามพิรดาว่า

“วันนี้พี่นะอารมณ์เสียเรื่องอะไร หน้าตาไม่ดีเลย”

“ไม่รู้เหมือนกัน” พิรดาเองก็มีสีหน้าไม่สบาย พูดอ่อยๆ ว่า “ตั้งแต่เช้า พี่นะ ยังไม่ยอมยิ้มกับหนูตาเลย”

“มีปัญหากับใครเรื่องงานกรรมัง บางทีพี่บุษอาจจะรู้...”

พอลามบุษราคัม สาวใหญ่ผู้เครียดขริมกลับย้อนถามเธอด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ

“ก็น้องแก้วทำตัวดีหรือเปล่าล่ะคะ”

หญิงสาววงจนหาคำพูดไม่ถูก หากแล้วบุษราคัมก็หัวเราะกลบเกลื่อน “ทำไมน้องแก้วไม่ถามคุณชนะชนดูเองล่ะคะว่ามีปัญหาอะไร”

ในระยะหลังๆ นี้ ท่าทีห่างเหินของบุษราคัมทำให้เธออึดอัดใจ บุษราคัม อาจเข้าใจว่าเธอเป็นคนซุกพาพิรดาเข้ามาเกี่ยวข้องกับชนะชนก็เป็นได้ แม้ฉัตรแก้วไม่ใช่คนคิดมากและมองโลกในแง่ดี เสมอก็ยังอดรู้สึกไม่ได้ว่าสตรีผู้เคยสนิทซิดชอบคล้ายพี่สาวใหญ่ กำลังมีความรู้สึกในทางลบกับเธอ

หญิงสาวมาเคาะประตูห้องทำงานของพี่ชายต่างสายเลือดด้วยท่าที่ไม่มั่นใจ ร่างสูงสง่าสีหน้าเคร่งขริมทำให้บรรยากาศอึดอัดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เขาถือปากกาที่กำลังขีดเขียนค้างเงยหน้าขึ้นมอง

“กำลังยุ่งหรือเปล่าคะ พี่นะ”

“ไม่ยุ่งหรอก” ชายหนุ่มวางปากกาลง “เข้ามาเถอะ”

เธอรู้สึกแปลกๆ กับสายตาที่จ้องมอง จึงทำเป็นมองงานที่ชายหนุ่มกำลังสนใจ “พี่นะกำลังทำอะไรคะ”

“รายงานของฝ่ายผลิต... ตอนนี้กำลังมีปัญหา.....”

“มิน่าสิ หมูนี่สีหน้าพี่นะไม่ดีเลย ยิ่งกับแบกโลกไว้ทั้งโลก”

ชายหนุ่มหันไปเปิดลิ้นชักจะหาซองบุหรี แต่แล้วก็กระแทกกลับเมื่อพบกับความว่างเปล่า

“พี่นะจะเอาบุหรีหรือคะ โทรไปบอกให้ใครหาเข้ามาให้ชิคะ”

“ไม่ต้องหรอก พี่ตั้งใจจะเลิก ถึงได้ไม่ซื้อตุนไว้”

“แก้วจำได้ว่าเมื่อก่อนพี่นะมีบุหรีตุนไว้เป็นกล่องๆ”

“ใช่ แต่ตอนที่ติดอยู่ในป่าก็เลิกได้เพราะไม่มีทางเลือกอื่น”

“ก็นับว่ายังมีเรื่องต้อยเหมือนกันจริงไหมคะ” เธอพูดเจือหัวเราะ ชายหนุ่มเอนหลังฟังแก้้อ มองใบหน้าอ่อนใสที่อยู่ตรงข้ามโต๊ะด้วยสายตาอ่อนลง “อากัญเป็นยังไงบ้าง” เขาหาเรื่องมาถาม

“ดีค่ะ... ดีขึ้นเรื่อยๆ”

“พูดได้หรือยัง”

“พูดง่าย ๆ ที่พูดกันทุกวันได้ค่ะ ยังไม่ชัดแต่ก็เป็นทีที่เข้าใจ”
เงาทิบ ๆ เจืออยู่ในดวงตาคมกริบ “ไม่เบื่อกี่จะดูแลแม่หรือ”
“ไม่เบื่อกี่จะดูแลค่ะ”

“อากัญพูดถึงพี่ว่ายังงัยบ้าง”

“ไม่ได้พูดเลย ทำไมหรือคะ”

“ก็เห็นหน้าพี่ที่ไร อากัญเป็นทำท่าเหมือนเด็กฝันร้าย ทำให้พี่ไม่กล้าไปพบอีก”

“แกวก็ไม่ว่าทำไม แต่ถ้าไม่เห็นพี่นะ แม่ก็ไม่เคยติดใจถามอะไร เหมือนกับว่าถ้าไม่พบไม่เห็นแม่ก็ไม่รู้ว่ามีพี่นะอยู่ในโลก”

“ก็ดีแล้วละ เขาจะได้สบายใจ”

หญิงสาวขยับตัว พูดอย่างเกรงใจว่า “พี่นะคะ คุณเสกชวนให้แกวไปทำงานด้วย”

“อะไรนะ” เสียงถามดุตันจนเธอหน้าเงื่อน ตอบเจื่อน ๆ

“คุณเสกบอกว่าจะฝึกงานให้แกว แต่แกวต้องไปนั่งทำงานด้วยทุกวัน แล้วอีกสองเดือนเขาก็จะพาไปดูงานที่ต่างประเทศด้วย”

ร่างสูงผุดลุกขึ้นแรงจนแกวอึดัวใหญ่เลื่อนถอยไปข้างหลัง เขาก้าวออกไปจากโต๊ะ “แล้วเราก็จะวิ่งตามเขาไปอย่างนั้นหรือ”

“ก็...” เธอคิดมาก่อนแล้วว่าชนะชนะจะต้องไม่พอใจ แต่ไม่คิดว่าเขาจะขุ่นเคืองถึงปานนั้น

“แล้วงานของเราทางนี้ล่ะ”

เสียงตอบอ่อน “ตอนนี้ถึงแกวอยู่ที่นี้ก็แทบไม่มีอะไรจะทำอยู่แล้วนี่คะ พี่บุษดูแลได้ทุกอย่าง แล้วยังมีหนูตาอีกคน... แกวอยากจะทำอย่างพี่บุษ บางทีไปทำงานกับคุณเสกจะทำให้แกวเก่งขึ้น เขารับรองว่าภายในสองเดือนแกวจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน”

“แปลว่าแกวมั่นใจว่าเสกสิทธิ์จะดูแลแกวได้ดีกว่าพี่”

“ไม่ใช่อย่างนั้นคะ แต่ว่า.....”

ชายหนุ่มเดินกลับมาท้าวโต๊ะก้มลงมอง “พี่เคยบอกหรือยังว่าเสกสิทธิ์เป็นคนยังไง”

“เคยคะ คุณบุษก็เคยพูดเหมือนกัน.....”

“แล้วทำไมยังจะอยากตามเขาไปอีก”

เธอไม่กล้าสบตาอีกฝ่ายเมื่อพูดอ่อย ๆ “คุณเสกถามบ่อย ๆ ว่าเมื่อไหร่จะยอมให้พ่อแม่เขามาสู้ออ แกวก็เลยคิดว่าน่าจะลองไปทำงานกับเขาสักพัก จะได้ศึกษาไปด้วยว่าจะอยู่กับเขาได้หรือเปล่า”

“แปลว่าเราตกลงปลงใจจะอยู่กับคนๆ นี้ละซี” เสียงถามเกรี้ยว

“แกวยังไม่ได้อัดสินใจคะ”

น้ำเสียงเข้มรุกเร็ว “ยังลังเลเพราะใคร ยุทธนาหรือว่าปองพล”
ฉัตรแกวต้องทอดถอนใจ สงสัยเหลือเกินว่าพี่ชายที่อบอุ่นและแสนดีของเธอหายไปอยู่เสียที่ไหน.....

ในช่วงบ่ายจัดของวันนั้น พิศดาหน้าอเดินกลับมาบอกว่า

“พี่นะกับพี่บุษคุยอะไรกันอยู่ก็ไม่รู้ตั้งนานแล้ว ยัยเลขาบอกว่าพี่นะสั่งห้ามรบกวน แม่แต่โทรศัพท์ก็ไม่ยอมรับ”

“คงมีเรื่องสำคัญกระมัง”

“แล้วไม่ว่าเห็นนี้จะเอาอย่างไรกันแน่ ถ้าพี่นะไม่ไปส่ง หนูตาก็ต้องกลับรถแท็กซี่”

“แกวไปส่งหนูตาเองก็ได้”

“หนูตาอยากฟังจากปากพี่นะว่าจะให้รอหรือเปล่า”

เมื่อพิศดามาปรากฏตัวที่หน้าห้องทำงานของชายหนุ่มอีกครั้ง ก็ต้องผิดหวังเมื่อเลขานุการสาวบอกเธอว่า “คุณชนะชนะออกไปข้างนอกแล้วคะ วันนี้คงจะไม่กลับเข้ามาอีกแล้ว”

หญิงสาวเข้าไปนั่งในห้องทำงานของชายหนุ่มอย่างเหงาหงอย บรรดาพนักงานเริ่มทยอยกันกลับ หญิงทำความสะอาดเปิดประตูเข้ามาเก็บกวาด เธอรับคำทักทายก่อนจะลุกขึ้นเดินออกไปเจียบบๆ

หญิงทำความสะอาดทำหน้าที่ของตนต่อไป วาดไม้กวาดพลาถันไปหยิบถังผงที่ซ่อนอยู่ใต้ชั้นวางของมาเทเศษกระดาษรวมลงในถุงพลาสติกสีดำใบใหญ่

นกตัวจิ๋วที่ถูกพับด้วยกระดาษโน้ตแผ่นเล็กถูกทิ้งอยู่บนพื้น... เธอหยุดดูชนิดเดียวก็จัดการกวาดไปรวมกับเศษผงอื่นๆ ก่อนจะกวาดใส่ที่รองรับเศษผงอย่างที่ใดเคยทำมาก่อนหน้านี้แล้ว.....